

Παναγιώτης Μαυροειδής

Είναι σημαντικό να λέει κανείς τα πράγματα με το όνομά τους. Είναι κρίσιμο για την αριστερά να επιμένει στην ανάδειξη της ουσίας, του περιεχομένου και όχι του περιτυλίγματος.

Μα ακόμη πιο σημαντικό είναι να μη νομιμοποιηθεί και να μην αναπαραχθεί μέσα και από την αριστερά, η γνώριμη τακτική των αστικών κομμάτων του συνειδητού ψεύδους, της ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗΣ της πραγματικότητας και τελικά της ΕΞΑΠΑΘΗΣΗΣ του κόσμου.

Η κυβέρνηση προχώρησε σε μια συμφωνία εξαιρετικής σημασίας με το Eurogroup. Για όποιον θέλει να βλέπει τα πράγματα όπως είναι πραγματικά, πρόκειται για συμφωνία παράδοσης στον αντίπαλο και συνέχισης του γνωστού άθλιου κύκλου χρέος- νέο δάνειο- νέοι όροι/μνημόνια και φυσικά με αποδοχή της εποπτείας, ζητώντας άδεια ακόμη και για ...μια δόση παραπάνω στην εφορία.

Πρόκειται για μια εκτίμηση που δε γίνεται φυσικά αποδεκτή από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Οι περί τον πρωθυπουργό μιλούν για "δημιουργική ασάφεια", που "μας δίνει χρόνο" και για ανατροπή ενός σχεδίου συνωμοσίας που υπήρχε για ανατροπή της κυβέρνησης μέσα από την ύπουλη ρυμούλκηση της σε τροχιά ρήξης. Οι αριστερές διαφοροποιήσεις, μιλούν για "συμφωνία σε ολισθηρό δρόμο", εκτιμώντας όμως ότι αυτή "δεν ακυρώνει το ριζοσπαστικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ", επομένως δε μπορεί να γίνει χαλασμός για αυτήν, αλλά να επικεντρωθεί η προσοχή στο κυβερνητικό έργο. Το τελευταίο βέβαια σε ότι αφορά ειδικά το σκέλος της λαϊκής ανακούφισης, μετατρέπεται σε απομακρυσμένο ...πεντάχρονο σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Πέρα από τις γνώμες, τα αντικειμενικά δεδομένα είναι απλωμένα μπροστά μας.

Από τη μια, έχουμε τη συνομολόγηση μιας συμφωνίας παράτασης της δανειακής σύμβασης και των μνημονιακών υποχρεώσεων. Μια και μόνη υπενθύμιση εδώ: υπάρχει ρητή και γραπτή δήλωση αποχής όλων των δανειακών υποχρεώσεων χρέους και δέσμευσης πλήρους και έγκαιρης πληρωμής. Η διαγραφή χρέους, διαγράφηκε...

Από την άλλη, ακολούθησε το γνωστό e-mail Βαρουφάκη με τη λίστα "μεταρρυθμίσεων", όπου, για να σταθούμε μόνο σε ένα παράδειγμα, δηλώνεται ρητά ότι οι δεν σταματούν οι τρέχουσες ιδιωτικοποιήσεις, ούτε ακυρώνονται οι ήδη διενεργηθείσες και ότι, «στην περίπτωση που ο διαγωνισμός έχει προκηρυχθεί, η κυβέρνηση θα σεβαστεί τη διαδικασία σύμφωνα με τον νόμο».

Δύσκολα μπορεί να υπάρξει άνθρωπος που να ισχυριστεί ότι αυτή η κατεύθυνση είναι μέσα στο γράμμα και το πνεύμα των προεκλογικών εξαγγελιών του ΣΥΡΙΖΑ και της λαϊκής εντολής που έχει.

Το λογικό και δημοκρατικό θα ήταν μια τέτοια αρνητική και μεγάλη στροφή να μπει στην κρίση του λαού με τη μορφή του δημοψηφίσματος. Μένει έξω από τη συζήτηση...

Μήπως να πάει απλά στη Βουλή για συζήτηση και ψηφοφορία;

Και εδώ αρχίζουν οι τραγωδίες.

Τα ορφανά της τρόικας δεν κρατιούνται: "Φέρτε γρήγορα συμφωνία και "μεταρρυθμίσεις" να τα ψηφίσουμε", κραυγάζουν εν χορώ. Οπωσδήποτε η εικόνα αυτή αποτελεί γελιοποίηση για την κυβέρνηση. Αλλά υπάρχει και άλλο πρόβλημα: τι θα έκαναν σε αυτή την περίπτωση οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ που διαφωνούν (πόσοι και πόσο διαφωνούν δεν γνωρίζουμε, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα); Δύσκολο να ακυρωθούν πειθαρχώντας, αδιανόητο- για αυτούς- να καταψηφίσουν σπάζοντας την κομματική πειθαρχία. Ο συνδυασμός από αυτές τις καραμπόλες, οδηγεί σε τούτο το παράδοξο: Όσοι είναι με όλο τους το είναι με αυτή τη "ρεαλιστική" και απολύτως "ευρωπαϊκή" στροφή υποταγής του ΣΥΡΙΖΑ, όπως ο Δ.

Παπαδημούλης, κραυγάζουν "φέρτε τη συμφωνία στη Βουλή, είναι θέμα δημοκρατίας"! Όσοι, δηλώνουν ενάντια στη συμφωνία, λένε το αντίθετο. "Η συμφωνία με τους πιστωτές δεν είναι απαραίτητο, αλλά ούτε

υποχρεωτικό να εγκριθεί από τη Βουλή, δηλώνει σε συνέντευξή του ο Π. Λαφαζάνης.

Αυτό που εντυπωσιάζει περισσότερο είναι η επιχειρηματολογία των δευτέρων, που περίπου, όχι φυσικά ανοιχτά και δημόσια, λέει τα εξής: Πρώτο, θα πρόκειται για επικύρωση με συντριπτική πλειοψηφία της συνέχισης των μνημονίων και αυτό είναι τραγικό. Δεύτερο, θα αποτελεί παράλληλα, ισχυρή νομική δέσμευση προς τους εταίρους/δανειστές που θα αποτελεί τροχοπέδη για την περαιτέρω “διαπραγμάτευση”.

Το αν αυτή η επιχειρηματολογία είναι ουσιαστική ή προσχηματική για να ξεφύγουν κάποιοι βουλευτές από τη δύσκολη θέση, είναι ένα ερώτημα.

Προέχει ωστόσο, σε κάθε περίπτωση, να δούμε την ουσία του θέματος.

Σοβαρά μιλάμε τώρα; Τα παραπάνω προβλήματα, που είναι ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΤΣΙ, τα δημιουργεί η ΙΣΧΥΣ, η ΥΠΑΡΞΗ, η ΣΥΝΟΜΟΛΟΓΗΣΗ αυτής της συμφωνίας και όχι η συζήτησή της στη Βουλή. Το να λέγεται ότι “είναι θετικό ότι η συμφωνία δε θα ψηφιστεί στη Βουλή διότι είναι νεο-αποικιακή”, τη στιγμή που υπάρχει ανοχή στη ντε-φάκτο ισχύ και δέσμευση της ελληνικής κοινωνίας από τη συμφωνία, αποτελεί αντιστροφή του ζητήματος. Το μόνο θετικό θα ήταν η ακύρωση, η καταψήφιση του πλαισίου παράδοσης.

Το αμείλικτο ερώτημα επομένως είναι άλλο: Ποιος και με ποια αριστερή λογική, ανέχεται την ισχύ αυτής της συμφωνίας, ενώ αγωνιά να περισώσει το φαίνεσθαι και τα συνεπαγόμενα; Εδώ πια, η κυβερνητική διαχείριση έχει γίνει ανίκητος και αδιαπραγμάτετος αυτοσκοπός... Και θα πληρωθεί βαρύ τίμημα.